

Без улики

Марк Сандърсън обичаше жените. Обичаше ги по същия начин, както обичаше и сочните телешки пържоли от прочутата порода Абърдийн Ангус, средно изпечени, със салата от крехки марули за гарнитура. Наслаждаваше се с еднакво удоволствие и на двете. Почувстваше ли дори най-малко желание, се свързваше по телефона със съответния доставчик и поръчваше каквото трябва. Получаваше го директно в мансардния си апартамент. Можеше да си го позволи, тъй като бе мултимиллионер, и то в лири стерлинги, които дори в тези трудни времена вървяха по два долара за лира.

Подобно на повечето богати и преуспяващи мъже той водеше три живота: обществен и професионален, който го представяше като проспериращ магнат от лондонското Сити; личен, на който не придаваше особено значение, тъй като също попадеше под светлината на прожекторите; и таен живот.

Първият му живот се радваше на широк интерес от страна на финансовите рубрики на водещите всекидневници и телевизионните канали. В средата на шейсетте бе започнал работа като агент по продажба на недвижими имоти в лондонския Уест Енд. Бе получил оскъдно образование, но пък умът му сечеше като бръснач станеше ли въпрос за изгодни имотни сделки. За не повече от две години научи правилата на играта и – което бе по-важно – как да ги нарушава, при това в рамките на закона. На двацет и три годишна възраст склучи първата си самостоятелна сделка. Продаде един имот в лондонския квартал Сейнт Джонс Уд, от който изкара само десет хиляди лири, но пък само за двацет и четири часа. С тези пари основа „Хамилтън Холдингс“, компания, която и днес, шестнайсет години по-късно, си оставаше стълбът, на който се крепеше цялото му благосъстояние. Кръсти компанията в чест на първата сделка, която бе склучил, тъй като улицата в Сейнт Джонс, където се намираще къщата, се казваше „Хамилтън Теръс“. Това бе последната му сантиментална постъпка. В началото на седемдесетте напусна бизнеса с недвижими имоти с един милион в джоба и се зае със строителство на офиссгради. Досущ като цар Мидас превръщаше в злато всичко, до което се докоснеше, независимо дали ставаше въпрос за финанси, химически заводи или средиземноморски курорти. Репортерите, които отразяваха работата на Ситито, придаваха гласност на успехите му, хората му имаха доверие и акциите на холдинга, под чиято шапка вече действаха десетина компании, поскъпваха постоянно.

Вестниците отразяваха и личния му живот, но в светската хроника, която предхождаше с няколко страници финансовата рубрика. Ерген с мансарден апартамент край Риджънтс Парк, имение от епохата на кралица Елизабет Първа в Устършър, замък в долината на Лоара, вила в Антиб, яхта, ламборгини, ролс-ройс и безкрайна върволица от млади атлетични старлетки, заснети в негова компания

или в огромното му четириметрово кръгло легло... все неща, които предизвикваха възторг у светските драскачи на „Дейли Мейл“, които се прикриваха под псевдонима Уилям Хики, заимстван от прочутия мемоарист от XVIII в. Споменаването на името му в бракораководната хроника във връзка с обезщетение от един милион, поискано от бивша филмова актриса, или иск за установяване на бащинство, внесен от бивша финалистка за Мис Свят, би съсипало репутацията му, ако се бе случило петдесет години по-рано, но в наши дни подобни събития показваха, че Марк Сандърсън просто може да си го позволи. Постъпките му предизвикваха възхищение в определени кръгове в Уест Енд. Да, името му често попадеше в светските хроники. Можеше дори да се каже, че е знаменитост.

Тайния си живот можеше да опише с една-единствена дума – скука. Изглеждаше, че всичко му е омръзнало до смърт. Фразата, която някога сам бе изковал – „каквото Марк пожелае, Марк получава“, – се бе превърнала в горчива шега. Изглеждаше добре за своите трийсет и девет години, приличаше малко на Брандо, в отлична физическа форма и самотен. Знаеше, че му трябва една жена, не стотици жени, а само една, както и деца и някое място в провинцията, което да може да нарече дом. Знаеше и още нещо: че вероятността да срещне такава жена е нищожна. Защото много добре знаеше какво търси, но вече десет години не успяваше да го намери. Подобно на повечето богати донжуановци, Марк Сандърсън можеше да прояви интерес единствено към жена, която не проявява интерес към него – не и публично; жена, която парите, властта и славата не привличат. За разлика от повечето богати донжуановци, Марк Сандърсън бе запазил достатъчно здрав разум, за да си направи обективна самооценка. Можеше да бъде честен поне пред себе си. Изрече ли я гласно, това означаваше да си навлече присмеха на обществото.

Бе сигурен, че никога няма да я срещне. Бе сигурен в това дори в онзи ден в началото на лятото, когато я срещна. Случи се по време на някаква благотворителна проява, от онези, на които всички скучаят и даряват рестото от билета за приема за покупката на купичка мляко в Бангладеш. Тя стоеше в другия край на залата и слушаше някакъв дундест дребосък с огромна пура, сякаш за компенсация на ниския си ръст. Слушаше го с невъзмутима полуусмивка, от която човек не можеше да разбере дали намира за смешен вица му, или опитите му да надзърне в деколтето ѝ.

Сандърсън прекоси салона и благодарение на беглото си познанство с нисичкия филмов продуцент успя да постигне целта си – да бъде представен на жената. Тя се казваше Анджела Съмърс, а ръката, която Сандърсън пое в своята, се оказа хладна и дълга, с изящно оформени нокти. Другата ръка, в която изглеждаше, че държи чаша джин с тоник (но се оказа, че е само тоник), бе украсена с тънка златна халка на безименния пръст. Сандърсън не обръщаше никакво внимание на подобни неща. Омъжените жени не бяха по-трудни от останалите. Привлече вниманието ѝ, изтика продуцента на заден план и я поведе

някъде, където да поговорят на спокойствие. Външността ѝ го впечатли, което бе необичайно, и го възбуди, което не бе необичайно.

Госпожа Съмърс бе висока, с изправен гръб и спокойно и красиво, макар и по един малко старомоден начин, лице. Фигурата ѝ определено не бе на мода през осемдесетте, когато на гребена на вълната бяха тънки като вейки жени. Имаше големи гърди, тънка талия, широки бедра и дълги крака. Искрящата ѝ кестенява коса бе вдигната на кок в прическа, която изглеждаше по-скоро небрежна и удобна, отколкото елегантна и скъпа. Бе облякла семпла бяла рокля, която подчертаваше златистия ѝ тен; не носеше бижута, а гримът около очите ѝ бе съвсем дискретен. Дори само погледът ѝ бе достатъчен да я открие сред останалите светски дами на приема. Той определи възрастта ѝ някъде около трийсетте и впоследствие откри, че е на трийсет и две.